

[Undervisningsministeren.]

dem. I øvrigt ville en forøgelse af statslånsprocentsatsen ikke betyde nogen væsentlig billigørelse, men den ville beslaglægge en væsentlig del af de beløb, som er til rådighed i forbindelse med kollegieloven.

Når hr. Morten Lange nævner, at der ved ændringer i boligloven i øvrigt er sket sådanne forskydninger, at kollegiebyggeriet ikke skulle være særlig gunstigt stillet efter den gældende ordning, så må jeg svare, at det er noget, jeg ikke kan vurdere på stående fod. Jeg vil dog sige, at jeg har bemærket, at nogle boligselskaber var interesseret i at kunne opnå kollegielovens regler anvendt på større byggerier i forbindelse med andre store byggeprojekter. Det tyder i hvert fald på, at der stadig væk er en fordel ved at bygge efter kollegieloven, og det vil jeg i øvrigt også gå ud fra der er; men det kan vi naturligvis se på i udvalget.

Ja, så vil jeg endnu en gang gerne understrege det, som man ikke må glemme, når man drøfter alle disse spørgsmål vedrørende uddannelsesproblemerne — i øvrigt gælder det naturligvis også ved drøftelsen af alle andre problemer — at der er en sammenhæng imellem de finansielle muligheder, og at man ved at forøge et sted kan komme i den situation at måtte tage noget andetsteds fra. Vi står over for en prioriterings-situation, og dette er baggrunden for, at vi for finansåret 1969-70 altså har budgetteret med 3.000 kollegieværelser og et tilsvarende antal for de kommende år.

Til allersidst må jeg måske lige minde om, at hr. Albertsen dramatisk sagde til mig: vil man undgå politisk uenighed, må der gennemføres væsentlige ændringer. Det var over for denne bemærkning, jeg gjorde opmærksom på, at der ikke i finansudvalget — og så vidt jeg erindrer heller ikke ved finanslovsforslagets første behandling — er taget nogen særtstilling til spørgsmålet om kollegiebyggeriet.

(Kort bemærkning).

Albertsen: Jeg vil gerne til ministeren sige, at behandlingen i finansudvalget af dette specielle punkt på ingen måde, ej heller for de medlemmer i finansudvalget, der er valgt af socialdemokratiet, må tages

som udtryk for, at man er enig i, at denne bevillingsramme skal gælde for de kommende 5 år. Det er simpelt hen den funktion, finansudvalget skulle udføre på dette tidspunkt, og det kan på ingen måde forhindre ministeren i på nærværende tidspunkt at tage disse planer op til revision med henblik på en udvidelse. Det, jeg ville understrege ved denne lejlighed, og det ønsker jeg at fastholde, er, at hvis der skal skabes politisk enighed om denne lov — det har der hidtil været — så er det op til ministeren at imødekomme nogle af de ønsker, som en betydelig del af denne forsamling har; ellers bliver der ikke den enighed, som ministeren altså også lægger vægt på i denne situation.

(Kort bemærkning).

Morten Lange: Det bliver værre og værre. Nu bliver det altså påberåbt, at såsom vi ikke har protesteret over for denne post ved finanslovsforslagets første behandling, må vi have været fuldstændig enige. Undskyld, hr. minister, hvis vi skulle have holdt tale om hver enkelt post i finansloven, som vi kunne ønske bragt i vejret, ville det jo være blevet temmelig lange taler, vi skulle have holdt alle sammen. Men ministeren er jo også vel vidende om, at finansloven indeholder et beløb til udgifter ved lovrevision, og der er som bekendt ikke skrevet noget nærmere om, hvad det skal bruges til. Det skal formodentlig bruges til udgifter ved at revidere de love, som vi ved skulle revideres i denne samling, bl. a. denne, så i og med at der findes en sådan reserve, har det også været ganske klart ved første behandling af finansloven, at det kunne jo f. eks. ske, at det var til kollegiebyggeri, denne reserve skulle bruges.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.